

избистряния и трансформации, лирическият дискурс на Яворов разкрива и онаглеждава само резултатите от тях – само своите непоколебими категории. Поради това експлицирането на *върха* и *височинната* проблематика в „Сизиф“ може да се възприеме като последица от изпробването им в предходни творби. По такъв начин неизменното прикрепване на проблематичния текст „Сизиф“ към точно определен тематичен ред в Яворовата поезия („На нивата“, „Градушка“, „Край огнището“, „Бабина приказка“) значително се разколебава – творбата се оказва много по-подвижна в релациите си с други – предходни и следходни – Яворови поетически текстове. Спрямо „Защо мълчиш“ (1899) и „Като звезда светла“ (1899), „Сизиф“ се явява *прагова* творба, т.е. текст-етап, след чието създаване поетът започва да осмисля вертикалните категории (*върхове*, *стръмнини*, *висини*) съвсем по новому, придавайки им подчертано релативна стойност.

В „Защо мълчиш“ *възжелаването/възнесяне* на любимата до измеренията на *духа* е изстрадан императив, разраснал се до типичен лайтмотив у късния Яворов – „Демон“, „Не си виновна ти“, „Пръстен с опал“:

*Душа ми беше възжелала
с мен равно да те възвися, –
просторите на идеала
за теб отворени да са.*

Издигането на лирическият Аз над *плътското*, над битовата емпирия е една от неизтриваемите и непрестанно задълбочаващи се презумпции в Яворовата лирика. *Свърхтопосът просторите на идеала* – определено сходен по семантични функции на митичното Ботево *там* – е алтернативната имагинерност на такива ниски и низки реалии като *харема на глупец* и *жертва на порочен гнет*. Още у съвсем ранния Яворов надмогването на видимото, безрадостно битие е възможно